Я бачив Мир — як над землею віяв
Квітками він і золотом пашні.
Він переміг, і бог війни розвіяв
Погрози хмар і блискавок огні.
І мовив Мир: "У кожному народі
Я вмію честь і гідність одзначить.
Народи, злийтеся у братній згоді
І руки потисніть.

О племена, вас утомили війни,
І навіть в сні не вийти вам із пут.
Переділіться знову — супокійний
Хай буде кожному під сонцем кут.
Не йдіть з царями в тріумфальнім ході
І власну путь до щастя прокладіть.
Народи, злийтеся у братній згоді
І руки потисніть.

Сусіду спалиш — знай, що аквілони
Тим полум'ям і твій охоплять дах.
Війна минеться, попіл прохолоне,
Але — що плуг у зранених руках?
Границі ваші у страшнім обводі:
Рови фортець, поля кровопролить...
Народи, злийтеся у братній згоді
І руки потисніть.

Міста горять, а можновладні берла
Підводять підсумки людських утрат,
Що їх війна ненаситна пожерла
Задля вінців і пурпурових шат.
Сліпі отари, зрозумійте — годі
Покірні шиї до ярма хилить.

Народи, злийтеся у братній згоді
І руки потисніть.

Щоб Марсових не чути більше кроків,
Закони даймо землям і містам,
Щоб їм кривавих не струмить потоків
На втіху вінчаним войовникам.
Не вірте в зорі їх. Блиснуть на Сході,
Та в світлі дня їм більше не світить.
Народи, злийтеся у братній згоді
І руки потисніть.

А світ зітхне в спокої тихомирнім,
Скажіть: прощай! усім минулим дням
І сійте хліб у любім дзвоні лірнім,
Куріть мистецтва гойний фіміам.
Достатки в кожній з'являться господі,
І кожен шлюб нащаддя проростить.
Народи, злийтеся у братній згоді
І руки потисніть.

Так говорив юнак той боговитий,
І лиш монархів він не зворушив.
Осінній день стояв у цвіт повитий,
Вернулись радощі весняних днів.
Пролийте ж вина на хвалу свободі
І щастя еру скрізь оповістіть.
Народи, злийтеся у братній згоді
І руки потисніть.